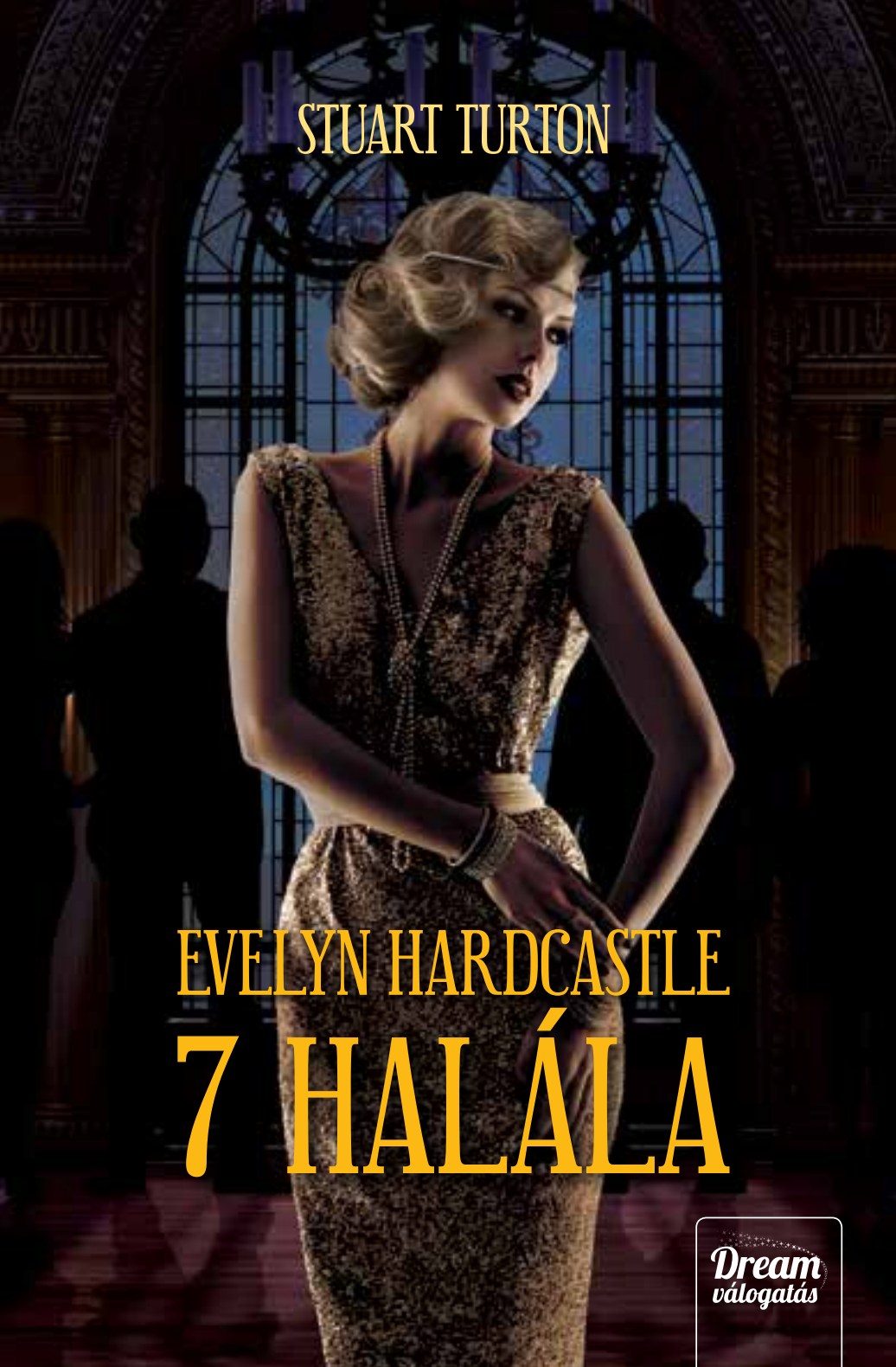

A movie poster for the film 'Evelyn Hardcastle 7 Halála'. The central figure is a woman with blonde, wavy hair, wearing a dark, sleeveless, sequined dress with a V-neckline and a thin belt. She is looking over her shoulder towards the camera. The background is a dimly lit, ornate interior with large arched windows and silhouettes of other people in the background. The title 'EVELYN HARDCASTLE' and '7 HALÁLA' are written in large, bold, yellow capital letters. The director's name 'STUART TURTON' is at the top, and the 'Dream válogatás' logo is in the bottom right corner.

STUART TURTON

EVELYN HARDCASTLE
7 HALÁLA

Dream
válogatás

KI FOGJA MEGÖLNI EVELYN HARDCASTLE-T?

A Blackheath-háznak három szabálya van:

1. Evelyn Hardcastle-t este tizenegykor meg fogják ölni.
2. Nyolc nap alatt nyolc különböző szemtanú bőrébe bújhatsz.
3. Csak akkor engedünk szabadon, ha elárulod nekünk a gyilkos nevét.

Érthető? Akkor kezdjük!

Evelyn Hardcastle meg fog halni. És minden egyes nap meg fog halni, amíg Aiden Bishop nem nevezi meg a gyilkosát, és nem töri meg az átkot. Ám valahányszor új nap kezdődik, Aiden egy másik szemtanú testében ébred. A gazdatestek között pedig lesznek segítőkészek, és olyanok is, akik csak annyit segítenek, amennyit feltétlenül szükséges.

Ahogy telnek a napok, egyre több mindenre derül fény, de úgy tűnik, Aiden is egyre nagyobb veszélybe kerül.

STUART TURTON

egyetemi diplomáját angol irodalomból és filozófiából szerezte. Tanított angolt Sanghajban, dolgozott könyvesboltban Darwinban, Londonban szerzője volt egy ismeretterjesztő magazinnak, Dubajban úti beszámolókat írt, manapság pedig szabadúszó újságíró. Szeret beszélgetni. Szereti a könyveket. Szereti azokat, akik könyvet írnak vagy könyvet olvasnak. A feleségével Londonban él, és rengeteg teát iszik.

Tudj meg többet a könyvről:

www.stuturton.wordpress.com

Twitter @stu_turton

www.facebook.com/DreamValogatás

„Igazán bámulatos! A gyanúsítottak (és a narrátorok) sűrűn váltják egymást, a helyszín egy vidéki kastély, a történet egy selyemből szőtt Möbius-szalag. Egy üdítően eredeti, ördögien csavaros krimi – egy Agatha Christie-be oltott Időtlen időkig –, amelyhez foghatót még sohasem olvastam, és mindent egybevéve, egy igazi siker.”

Barnes&Noble

„Egy vidéki kúria és egy gyilkosság – a klasszikus krimi alkotóelemei. Az egyik vendég azonban arra van kárhozthatva, hogy amíg meg nem találja a gyilkost, az adott napot újra átélje. Csak épp minden nap más testben. Egyszerűen zseniális.”

Amazon

„Ez a könyv már a legelső oldalon rabul ejtett. A kiindulópont egészen kivételes, a történet gyönyörűen felépített, a stílus lenyűgöző. Már hosszú idő óta az egyik legjobb könyv, amit olvastam. Az oldalak hol szépségtől csillognak, hol veszélytől izzanak.”

Daily Express

„Ennek a nagyon kivételes könyvnek az elkészítéséhez tegyük a kedvenc Agatha Christie-kriminket egy turmixba, ezután adjunk hozzá egy evőkanálnyi Downton Abbey-t, egy csipetnyi Quantum Leap – Az időutazó-t, és bátran szórjuk meg az Időtlen időkig-gel. Csavaros, okosan megírt bemutatkozó regény...”

Harper's Bazaar

Dream
válogatás

STUART TURTON

EVELYN HARDCASTLE
7 HALÁLA

—• részlet •—

1.

Első nap

Két lépés között mindent elfelejték.

– Anna! – Aztán abbahagyom a kiabálást, és döbbsen becsukom a számat.

Egyszerűen megállt az eszem. Fogalmam sincs, hogy ki ez az Anna, vagy hogy miért szólongatom őt. Azt sem tudom, hogyan kerültem ide. Egy erdő közepén állok, és a szakadó esőben a kezemmel árnyékolom a szemem. Szívem a torkomban dobog, verejtéktől bűzlöm, és remeg a lábam. Minden biztonnyal az előbb még futottam, de már nem emlékszem, hogy miért.

– Mi a csuda...? – A saját kezem látványa belém fojtja a szót. Csontosnak és rondának látom. Teljesen idegennek. Egyáltalán nem ismerek rá.

Mielőtt azonban hatalmába kerítene a pánik, saját magammal kapcsolatban megpróbálok felidézni valamit: egy családtagot, a címemet, a koromat, bármit, de semmi nem jut eszembe. Még a saját nevem sem. Nem sokkal ezelőtt minden addigi emlékem eltűnt.

Torkomat fojtogatónak érzem, lélegzetet hangosan és szaporán veszek. Forog velem az erdő, szemem előtt fekete foltok táncolnak.

Nyugodj meg!

– De nem kapok levegőt! – zihálok. Fülemben lüktet a vér, mikor a földre roskadok, és ujjaimat a talajba mélyesztem.

Kapsz levegőt, csak meg kellene végre nyugodnod.

Belső hangom rideg határozottságát valamiért megnyugtónak találom.

Hunyd le a szemed, és hallgasd az erdőt! Szedd össze magad!

Végül engedelmeskedem a hangnak, és lecsukom a szemem, bár eleinte csak a saját pánikszerű zihálásomat hallom. Hosszú ideig ez minden más zajt elnyom körülöttem, de aztán lassan, őrijtően lassan áttöröm a rettegés falát, hogy más hangok is eljussanak hozzám. A faleveleken esőcseppek kopognak, a fejem fölött ágak suhognak. Jobbra patakvíz csobog, a lombok közül varjak szállnak fel a szárnyukat csattogtatva. Karnyújtásnyira tőlem nyúl iszkolása veri fel az aljnövényzet csendjét. Addig fűzöm egymásba ezeket a friss emlékeket, amíg végül sikerül ötpercnyi múltat összefércelnem, melyet aztán lepelként magamra terítek. Ha átmenetileg is, de elfojtom vele a pánikot.

Aztán esetlenül feltápáskodom. Annak alapján, hogy milyen távol került a fejem a földtől, meglepően magas vagyok. Egy pillanatra megtántorodom, majd nadrágomról lesöpröm a nedves faleveleket. Akkor veszem csak észre, hogy szmokingban vagyok, az ingemet pedig sár- és vörösborfoltok szennyezik. Minden bizonnyal egy estélyre voltam hivatalos. Megnyugtató, hogy mivel üres a zsebem, és kabát sincsen rajtam, nem keveredhettem túl messzire az összejövetel helyszínétől.

A fényekből ítélve reggel van, úgyhogy valószínűleg az egész éjszakát a szabad ég alatt töltöttem. Szmokingot természetesen senki nem vesz fel azért, hogy egyedül töltse az estét, így abban bízom, hogy másoknak már feltűnt a hiányom. Hogy ezeken a fákon túl, egy közeli házban már riadót fújtak, és csapatokat verbuválnak a keresésemre. Miközben a környéket fürkészem, félig-meddig arra számítok, hogy a barátaim előlépnek a fák közül, megveregetik a vállamat, és viccelődve hazakísérnek. Álmodozással azonban nem jutok semmire, és a keresőcsapatokra sem várhatok ölbe tett kézzel. Ráz a hideg, és vacog a fogam. Mindenképpen el kellene indulnom, már csak azért is, hogy felmelegedjek, de mindenütt csak fákat látok. Így pedig nehéz megállapítani, hogy a jó irányba megyek-e, vagy éppen a szándékommal ellentétesen.

Fogalmam sincs, hogy mitévő legyek, így hát visszatérek ahhoz, aki miatt a korábbi énem aggódott.

– Anna!

Bárki legyen is ez a nő, nyilvánvalóan ő az oka annak, hogy itt vagyok, mégsem látom őt magam előtt. A feleségem az? Vagy talán a lányom? Egyik magyarázatot sem érzem helyénvalónak, de a név akkor sem hagy nyugodni. Azon igyekszik, hogy az elmémet valamilyen irányba terelje.

– Anna! – kiabálok újból, inkább kétségbeesve, mint reménykedve.

– Segítség! – hallok ekkor egy nő kiáltását.

Ahogy a hang irányába fordulok, egy pillanatra megszédülök, majd a távoli fák között menekülő fekete ruhás nőre leszek figyelmes. Másodpercekkel később az üldözője is felbukkan, ahogy keresztülvág a rengetegen.

– Álljon meg! – kiáltom, de hangom gyenge és fáradt, így elhal a lépések zajában.

A döbbenettől először kővé dermedek, majd mire nekiiramodom, ők már szinte látótávolságon kívül kerülnek. Mégis olyan lendülettel vetem magam utánuk, amilyenre soha nem gondoltam volna, hogy sajgó testem képes. De bármennyire igyekezem is, mindig egy lépéssel mögöttük haladok.

Homlokom izzadságtól nedves, az egyébként is fáradt lábam egyre nehezebben engedelmeskedik, míg végül megbicsaklom, és elterülök a földön. Éppen az ágakba kapaszkodva kászálódok fel, amikor meghallom Anna sikolyát. Félelemtől éles hangja betölti az erdőt, majd ennek pisztolylövés vet véget.

– Anna! – kiabálok kétségbeesetten. – Anna!

Válasz helyett csak a pisztoly dördülésének elhalkuló visszhangját hallom.

Harminc másodperc. Pontosan ennyi ideig tétováztam, amikor először megpillantottam őt, és időben ilyen távolságra voltam tőle, amikor a végzetes lövés érte. Harminc másodperc kellett ahhoz, hogy döntsek, és harminc másodperc kellett ahhoz is, hogy valakit cserbenhagyjak.

Észreveszem, hogy a lábam előtt vastag ág hever. Lehajolok érte, majd gyakorlott mozdulattal meglengetem, és mind a sú-

lyát, mind a durva kéréget megnyugtatónak találom. Tudom, hogy egy pisztollyal szemben nem sokra megyek vele, mindazonáltal jobb, mint feltett kézzel nekivágni az erdőnek. A futás miatt még mindig zihálok, még mindig reszketek, a bűntudat azonban Anna sikolya felé terel. Menet közben félrehajtom az alacsonyabban lévő ágakat, hogy ne csapjak túl nagy zajt, miközben olyasvalamit keresek, amivel nem akarok szembesülni.

Balra tőlem hirtelen ágak reccsennek.

A lélegzetemet is visszafojtom, olyan elszántan összpontosítok.

Megint hallom a hangot, a mögöttem köröző lépések nyomán ropog az avar és a száraz faágak.

Ereimben megfagy a vér, és sóbálvánnyá válok. Nem merek hátrafordulni.

Egyre közelebből hallom a száraz faágak ropogását, míg mögöttem valaki szaporán veszi a levegőt. Lábam elgyengül, a vastag faág kiesik a kezemből.

Elmormolnék egy imát, de nem jutnak eszembe a szavak.

Immár a nyakamon érzem valakinek a meleg leheletét. Orromat alkohol, cigaretta és mosdatlan test szaga kínozza.

– Kelet! – szólal meg egy férfi rekedtes hangon, és nehéz tárgyat csúsztat a zsebembe.

Aztán ugyanazzal a lendülettel hátrálni kezd, lépéseit elnyeli az erdő, én pedig térdre roskadok, és homlokommal megérintem a talajt. Miközben magamba szívom a nedves, rothadó levelek szagát, arcomon könnyek csorognak végig.

Megkönnyebbülésem szájalomra méltó, gyávaságom elkeserítő. Arra sem vettem a bátorságot, hogy a gyilkos szemébe nézzek. Mégis milyen fából faragtak engem?

Rettegésem csak percek múlva csillapodik annyira, hogy végre megmozduljak, de akkor is kénytelen vagyok nekidőlni egy közeli fának. Zsebemben ott zörög a gyilkos ajándéka. Félve belenyúlok, és ezüst iránytűt húzok elő.

– Ó! – kiáltom meglepetten.

Az üveg repedezett, az ezüst megkopott, az aljába „S. B.” monogram van vésve. A gyilkos utasítása egyértelmű volt, noha a jelentőségével még nem vagyok tisztában. Nekem az iránytűt használva kelet felé kell mennem.

Bűntudattól gyötörve az erdőt kémlelem. Tudom, hogy Anna holtteste valahol ott van a közelben, mégsem indulok a keresésére. Rettegek, hogy esetleg magamra haragítom vele a gyilkost. Talán éppen azért maradtam életben, mert nem merészkedtem közelebb. Egyszer már megkönyörült rajtam; még egyszer nem akarom próbára tenni őt.

Már ha valóban megkönyörült rajtad.

Jó ideig csak az iránytű remegő tűjét bámulom. Már semmiben sem lehetek biztos, azt viszont tudom, hogy egy gyilkos ritkán mutat könyörületet. Fogalmam sincs, hogy ez a gyilkos miféle játékot űz velem, de ha nem bízom benne, ha nem követem a tanácsát, akkor... marad az erdő újbóli átkutatása. És bármerre nézek is, a haragtól szürke égbolt alatt mindenütt csak fákat látok.

Mennyire kell elveszettnek lenni ahhoz, hogy ha haza akarunk jutni, az ördögre bízunk magunkat?

Ennyire elveszettnek, adom meg a választ. Pontosan ennyire elveszettnek.

Végül ellököm magam a fától, és tenyerembe fektetem az iránytűt. Amíg az északra vágyik, én keleti irányba állítom magam, dacolva széllel és hideggel, dacolva az egész világgal.

Magamra hagyott a remény.

Pokolra jutottam, szemet hunyva az engem idáig üldöző bűnök felett.

2.

Felerősödik a szél, és az egyre hevesebb zivatarban a vízcseppek már a bokáig verődnek vissza a földről, de ez sem tántorít el attól, hogy kövessem az iránytűt.

Hirtelen valami színes villan fel a félhomályban, de amikor odaérek, látom, hogy csak egy fához szögelt piros kendő az – minden bizonnyal egy rég elfeledett játék kelléke. Pár méterre onnan találok egy másikat, majd újabb és újabb kendőkre bukkanok. Egyiktől botorkálok a másikig, úgy haladok a szürkületben, míg végül megérkezem az erdő széléhez, ahol a fák átadják a területet egy hosszan elnyúló, György korabeli udvarháznak, melynek vörös téglás homlokzatát már befutotta a borostyán. Amennyire meg tudom állapítani, odabent egy teremtet lélek sincs. A főbejárathoz vezető hosszú, murvás kocsitát belepte a gyom, két oldalán elmocsarasodott a négyszögletes pázsit, a peremükre ültetett virágok pusztulásra vannak ítélve.

Életnek valamiféle jelét keresve végigvezetem tekintetem a sötét ablakokon, míg aztán az első emeleten halvány fényre leszek figyelmes. Ám ahelyett, hogy megkönnyebbülnék, újfent elbizonytalanodom. Furcsa érzés kerít hatalmába; mintha valami hatalmas, veszélyes és mozdulatlanul alvó szörnyre bukantam volna, melynek szíve ingadozó fényként lüktet. Ugyan miért ajándékozna nekem egy gyilkos iránytűt, ha nem azért, hogy egy még nagyobb gonosz karjába vezessen?

Vonakodom megtenni az első lépést, de ekkor eszembe jut Anna. Nem elég, hogy az én félpercnyi határozatlanságom miatt meg kellett halnia, most megint tévovázom. Aztán megzabolázom nyugtalanságomat, arcomról letörlöm az esőcseppeket, és keresztülvágok a pázsiton. Miután megmászom a főbejárathoz vezető omladozó lépcsőt, gyerekes dühvel dörömbölni kezdek,

maradék erőmet a faajtóra zúdítva. Abban az erdőben rettentő dolog történt; ha sikerül felvernem a ház lakóit, a gyilkos még megbűnhődhet tetteért.

Sajnos nem járok sikerrel.

Hiába dörömbölök kifulladásig, senki nem érkezik, hogy ajtót nyisson.

Ekkor kezemből tölcseért formálok, hogy bekémleljek az ajtó két oldalán lévő magas ablakokon, de a színezett üvegek olyan koszosak, hogy csupán sárgás foltokat látok abból, ami odabent van. Tenyeremmel bosszúsan rájuk csapok, majd hátrébb lépek, hogy a ház elején másik bejáratot keressek. Akkor veszem észre a csengőhúzó, a borostyánnal benőtt rozsdás láncot. Kiszabadítom a futónövény fogságából, és addig rángatom, míg végül az ablak túloldalán mozgolódásra leszek figyelmes.

Az ajtót egy kótyagosnak látszó szerzet nyitja ki, a megjelelése annyira groteszk, hogy egy ideig csak szótlanként állunk, és tátott szájjal bámuljuk egymást. Alacsony, torz alakja, ahogyan sebhelyes arca is, pusztító lángok nyomát viseli magán. Görnyedt testéhez képest túl nagy a pizsamája, rongyos barna háziköntöse majdnem lecsúszik róla. Emberinek csak jóindulattal lehet nevezni; mintha a törzsfelföldés egy korai szakaszából maradt volna itt hírmondónak.

– Ó, hála az égnek! Segítségre lenne szükségem – mondom, miután összeszedem magam.

A furcsa szerzet továbbra is tátott szájjal bámul.

– Van telefonjuk? – érdeklődöm. – Sürgősen értesíteni kell a hatóságokat.

Semmi válasz.

– Csináljon már valamit, maga szerencsétlen! – kiabálom, majd a vállánál fogva megrázom, aztán odébb taszítom, és benyomulok az előcsarnokba. Ahogy végigpillantok a helyiségen, a megdöbbenéstől leesik az állam. Minden felület csillog-villog, a kockás márványpadlón a több tucat gyertyával díszített kristálycsillárt látom tükröződni. A falaknál keretes állótükrök sorakoznak, az emeletre széles lépcső vezet fel díszes korláttal,

míg fönről úgy omlik alá a keskeny piros szőnyeg, mintha levágott vadállat vére volna.

Aztán a csarnok végén kivágódik egy ajtó, és fél tucat szolgálólány bukkan elő az épület belső részéből. Kezüik tele van rózsaszín és bíbor virágokkal, illatuk majdnem elnyomja a fenyésítéshez használt forró viaszét. Amint észreveszik a bejáratnál ziháló, rémálomszerű alakot, minden beszélgetés abbamarad. Lélegzetüket visszatartva, egymás után fordulnak felém. Nemsokára már csak azt hallani, ahogy a ruhámból vízcseppek csöpögnek a gondosan ápoltsá padlóra.

Csöpp.

Csöpp.

Csöpp.

– Te vagy az, Sebastian?

V nyakú pulóvert és vászonnadrágot viselő, jóképű szőke férfi üget le a lépcsőn, kettesével véve a fokokat. Ránézésre az ötvenes évei elején járhat; a múltó idő eddig könyörületesen bánt vele, nem viselte meg túlzottan. Zsebre dugott kézzel, keresztülvágva a néma szolgálók hadán, akik Vörös-tengerként szétválnak előtte, egyenesen felém igyekeznek. Valószínűleg észre sem veszi őket, olyan összpontosítással bámul engem.

– Drága barátom, mi az ördög történt veled? – kérdezi, aggályosan összevonva a szemöldökét. – Legutóbb, mikor találkoztunk...

– Azonnal riasztanunk kell a rendőrséget! – ragadom meg az alkarját. – Annát meggyilkolták.

Körülöttünk döbbsent sugdolódzás támad.

A szőke férfi a homlokát ráncolva rám néz, közben rosszálló pillantást vet a szolgálókra, akik a kelleténél közelebb merészkedtek.

– Azt mondd, Annát? – kérdezi elfojtott hangon.

– Igen, Annát. Menekülés közben.

– Ki elől menekült?

– Valami fekete ruhás alak elől. Sürgősen riasztanunk kell a rendőrséget.

– Mindjárt, mindjárt, de előbb talán menjünk fel a szobába! – nyugtat a szőke férfi, és a lépcső felé kísér.

Nem tudom, hogy a meleg teszi-e velem, vagy az ismerős arc vizionlátása, mindenesetre kezdek szédülni, és ha nem akarok elesni, lépcsőmászás közben végig fognom kell a korlátot.

A lépcső tetején nagyobb állóóra fogad, szerkezetét rozsdá marja, ingája porfelhőben veri a másodperceket. Későbbre jár, mint gondoltam; már majdnem fél tizenegy van.

Tőlünk jobbra is, balra is átjáró nyílik az ellentétes oldalon elhelyezkedő épületszárnyakba, jóllehet a keletihez vezetőnél a mennyezethez erősített bársonyfüggöny állja utunkat, rajta pedig kisebb táblán az áll, hogy a terület „festés alatt”.

Mivel alig várom, hogy megosszam valakivel a reggeli, engem ért megrázkódtatást, újfent szóba hozom Anna gyilkosságát, szamaritánusom azonban cinkos fejrázással belém fojtja a szót.

– Ezek az átkozott szolgák fél perc alatt széthordják a szavaidat az épületben – mondja olyan mély hangon, hogy azt a padló veri vissza. – Jobb lesz, ha ezt négyszemközt folytatjuk.

Két lépéssel előttem jár, én viszont nemhogy lépést nem tudok tartani vele, az egyenes haladás is nehezemre esik.

– Drága barátom, rémes állapotban vagy – mondja, mikor észreveszi, hogy lemaradtam tőle.

A férfi belém karol, úgy kísér tovább az átjárón. A hétköznapi gesztus mögött sürgetést vélek felfedezni. A komor folyosó mindkét oldalán hálósobák nyílnak, odabent szolgálónyok takarítanak serényen. Útközben újabb bizonyítékát látom annak, hogy az épületet sietve kellett helyreállítani, a falakat ugyanis nemrégiben újrameszelték, és a gőz marja a szemem. A padlódeszkákat oda nem illő színnel vonták be, az illesztések recsegését szőnyegek tompítják. A falakon lévő repedéseket füles fotelok takarják, míg a festmények és porcelánvázák az omladozó mennyezetpárkányokról igyekeznek magukra vonni a kíváncsi tekinteteket. Elnézve a pusztulás mértékét, ez a be-

avatkozás hiábavaló gesztusnak tűnik. Valójában csak újrakárpitoztak egy romhalmazt.

– Ugyebár ez a te szobád? – kérdezi aztán alkalmi kísérőm, és kinyitja előttem a folyosó végéhez közeli egyik ajtót.

Hideg levegő csapja meg arcomat, és kissé feléleszt, szamaritánusom azonban a huzatot okozó felemelt ablakhoz siet. Mögötte belépve kellemes szobában találom magam. A közép-terpeszkes baldachinos ágy fejedelmi megjelenését némileg tompítja a megereszkedett álmennezyet, valamint az elrongyolódott függönyök, melyeken hímzett madarak távolodnak egymástól a szegélyek mentén. A helyiség bal oldalát spanyolfal takarja, az elemek közötti résen öntöttvas kád vehető ki. Más különben a bútorzat meglehetősen szegényes: látok még egy éjjeliszekrényt, az ablak mellett pedig ruhásszekrényt, mindkettő repedezett és kopottas. Az egyedüli személyes tárgy az éjjeliszekrényen heverő Biblia, melynek fedele elnyűtt, lapjai számráfúlesek.

Miközben kísérőm az ablakkal küszködik, én mögé lépek, és az elem táruló látvány egy pillanatra mindent elfeledtet velem. Körülöttünk sűrű erdő, a zöld lombkoronát sem falu, sem út nem töri meg. Sohasem találtam volna ide, ehhez az udvarházhoz a gyilkos szívessége, vagyis az iránytű nélkül, mégsem tudok szabadulni az érzéstől, hogy engem csapdába csaltak. Lennie kell valami grandiózusabb tervnek, ha a gyilkos Annával végzett, engem pedig életben hagyott. Vajon mit akarhat ez a gonosz lélek, amit nem tudott tőlem az erdőben kicsikarni?

A férfi, miután végre becsukja az ablakot, a bágyadtan égő tűzhöz közeli karosszéken kínál hellyel, majd miután a kezembe nyom egy szekrényből kivett törülközőt, keresztbe tett lábbal az ágy szélére telepszik.

– Akkor kezdjük is az elején, öregem! – mondja bátorításképpen.

– Arra most nincs időnk! – ragadom meg a szék karfáját. – Idővel minden kérdésedre válaszolni fogok, de most haladé-

talánul riasztanunk kell a rendőrséget, és át kell kutatnunk az erdőt! Szökésben van egy ámokfutó.

Tekintetével úgy mér végig, mintha az igazságot a ruháim nedves gyűrődései között kellene keresni.

– Attól tartok, telefonon senkit nem riaszthatunk, erre felé ugyanis nincs vonal – szabadkozik, miközben megvakarja a nyakát. – Az erdőt azonban átkutathatjuk, és ha találunk valamit, majd szalasztunk egy szolgát a faluba. Mennyi időre van szükséged, hogy átöltözz? Elvégre neked kellene megmutatnod, hogy mindez hol történt.

– A helyzet az, hogy... – A törülközőt szorongatom. – Nehéz ezt megmondani, mert azt sem tudtam, hol áll a fejem.

– Akkor hagyatkozz az emlékeidre! – mondja. Szürke zokni villan elő, mikor felhúzza a nadrágja szárát. – Hogy nézett ki a gyilkos?

– Az arcát egyszer sem láttam. Annyit tudok, hogy vastag, fekete kabátot viselt.

– És ez a bizonyos Anna?

– Ő is feketében volt – felelem, aztán vér tódul az arcomba, mikor rájövök, hogy ennél többre nem emlékszem. – És csak a... keresztnévét tudom.

– Ne haragudj, Sebastian, azt hittem, egy barátodról beszélünk.

– Nem, dehogy... – hebegem. – Úgy értem, talán. Ebben nem vagyok biztos.

Szamaritánusom zavarodottan mosolyogva előrehajol, kezét a térde közé csúsztatja.

– Attól tartok, elveszítettem a fonalat. Te tudod a keresztnévét, de abban már nem vagy biztos, hogy...

– Az isten verje meg, semmire sem emlékszem! – vágok a szavába, és vallomásom mázsás súlyként nehezedik a köztünk lévő padlóra. – A saját nevemet sem tudom felidézni, nemhogy egy barátom vezetéknévét!

A szemében kételkedés ébred, de haragudni nem tudok rá. Ez az egész még az én fülemnek is túl abszurd.

– Annak, amit láttam, semmi köze ahhoz, amire emlékszem – magyarázom a szavahihetőségem maradékába kapaszkodva. – Annyit láttam, hogy üldöznek egy nőt, majd a nő kiabált, aztán egy pisztolylövéssel elhallgattatták. Értsd meg, át kell kutatnunk az erdőt!

– Értem – dünnyögi, majd lesöpör valami szösz a nadrágja száráról. Következő szavait engesztelésnek szánja; megvágatja őket, óvatosan hozakodik elő velük. – Azért elképzelhetőnek tartod, hogy az általad látott emberek szeretők? Hogy talán csak valamiféle játékot űztek az erdőben? Hiszen az általad hallott zaj lehetett akár egy ág recsenése vagy egy riasztópisztoly dörrenése is.

– Nem, nem! Anna félt, és segítségért kiabált – mondom, majd olyan lendülettel szökkenek talpra, hogy a nedves törülköző a földre esik.

– Hogyne, hogyne! – hadarja megnyugtatóképpen a férfi, és nézi, ahogy fel-alá járkálok. – Drága barátom, én hiszek neked, de tudod, mennyire szeretnek kötözködni a rendőrök, és hogy élvezik, mikor bolondot csinálhatnak a magunkfajta kiváltságosokból.

Tehetetlenül bámulom őt, és attól félek, hogy belefulladok az üres szólamok tengerébe.

– Kaptam valamit a gyilkostól – mondom, mikor eszembe jut az iránytű. Előhúzom a zsebemből, de mivel sáros, kénytelen vagyok az ingujjammal tisztára törölni. – Az alján betűk vannak – mutatom remegő ujjal.

Összeszűkülte szemmel megvizsgálja, majd megfordítja.

– Ide az van írva, hogy „S. B.” – mondja tagoltan, és rám néz.

– Úgy van.

– Vagyis Sebastian Bell. – Elhallgat, és zavarodottságom mértékét latolgatja. – Ez a te neved, Sebastian. Ez a te monogramod. Ez pedig a te iránytűd.

Kinyitom, majd becsukom a számat, de hang nem hagyja el torkomat.

– Bizonyára elhagytam valahol – mondom aztán. – A gyilkos pedig megtalálta.

– Könnyen lehet – bólint szamaritánusom.

Kedvességét mélyütésnek érzem. Azt hiszi, hogy elment az eszem, hogy egy részeges bolond vagyok, aki az éjszakát az erdőben töltötte, majd félrebeszélve hazatért. Ám ahelyett, hogy dühös lenne rám, inkább szánakozik rajtam. És az egészben ez a legrosszabb. A haragnak ugyanis súlya van, annak az ember a csupasz öklével nekieshet. Ezzel szemben a száanalom ködhöz hasonlít, amelyben könnyen elveszhet az ember.

Visszahuppanok a székbe, és arcomat a tenyerembe temetem. Hiába van szökésben egy gyilkos, ennek veszélyéről képtelen vagyok meggyőzni alkalmi kísérőmet.

Arról a gyilkosról beszélsz, aki elárulta neked a hazafelé vezető utat?

– Tudom, hogy mit láttam – mondom ki hangosan.

Még az sem tudod, hogy ki vagy.

– Persze hogy tudod – mondja alkalmi kísérőm, félreértve tiltakozásom természetét.

Szemem a semmibe réved, egyedül arra tudok gondolni, hogy ez az Anna nevű nő holtan fekszik az erdőben.

– Azt javaslom, maradj itt! – mondja aztán, és feláll. – Én addig utánajárok, hogy nyoma veszett-e valakinek a házban. Háttha így kiderül valami.

Hangja békülékeny, ezzel együtt tárgyilagos. Elismerem, hogy kedves velem, de a kételye miatt nem hiszem, hogy bárminek is utánajárna. Amint becsukja maga mögött az ajtót, ímmel-ámmal feltesz majd pár kérdést a személyzetnek, miközben Anna magára hagyva fekszik valahol az erdőben.

– A saját szememmel láttam, hogy megöltek egy nőt – mondom, és erőltlenül felegyenesedem. – Egy nőt, akinek segítenem kellett volna. És ha ennek bizonyítására az erdő minden négyzetméterét át kell kutatnom, akkor megteszem.

Egy pillanatra a szemembe néz, és mintha a határozottságom megingatná kétkedését.

– Hol kezdenél hozzá? – teszi fel a kérdést. – Több száz hektáros erdőről beszélünk, és hiába a jó szándék, még a lépcsőn is nehezen jöttél fel. Fogalmam sincs, hogy ki ez az Anna, de ő már halott, a gyilkosa pedig szökésben van. Adj nekem egy órát, hogy beszélhessek pár emberrel, és összeszedhessek egy csapatot a kereséshez. Valaki csak tudja ebben a házban, hogy ki ez az Anna, és hová ment. Megígérem, hogy megkeressük őt, de ehhez a helyes utat kell járnunk.

Biztatásképpen megszorítja a vállam.

– Megtennéd ezt nekem? Csak egy óráról lenne szó.

Torkomra forr a tiltakozás, de igazat kell adnom neki. Most pihennem kell, erőt gyűjtenem. Hiába furdal a lelkiismeret Anna halála miatt, egyedül nem vághatok neki az erdőnek. Kijutni onnan is csak nagy nehézségek árán sikerült.

Végül megadom magam, és alázatosan bólintok.

– Köszönöm, Sebastian! – hálálkodik. – A kád már elő van készítve. Mosakodj meg, én addig felküldöm az orvost, és megkérem a komornyikomat, hogy készítsen ki neked friss ruhát. Pihenj kicsit, aztán ebédnél találkozunk a társalgóban.

Távozása előtt még az udvarházzal kellene faggatnom, jelenlétem céljáról, de már alig várom, hogy elkezdje a kérdezősködést, és aztán nekivágjunk a keresésnek. Egyetlen kérdés van csak, amelyet fontosnak tartok feltenni, de mire megtalálom a megfelelő szavakat, ő már félig kitárta az ajtót.

– Tartózkodik családtagom a házban? – kérdezem. – Bárki, aki esetleg aggódna miattam?

Visszafordul, és sajnálkozva rám emeli tekintetét.

– Te agglegény vagy, öregem. Lakik valahol egy félkegyelmű nagynénéd, aki fejőstehénnek néz téged, de rajta kívül nincs senkid. Barátaid, persze, vannak, köztük én is, de erről a bizonyos Annáról még egyszer sem meséltél nekem. Az igazat megvallva, a nevet is ma hallottam tőled először.

Csalódásomat látva zavarba jön, majd hátat fordít, és eltűnik a hideg folyosón. Miközben becsukja az ajtót, bizonytalanul megrebben a tűz.

3.

Már azelőtt felkelek a karosszékből, hogy bezáródna az ajtó, és nekiállok kihúzni az éjjeliszekrény fiókjait. Személyes tárgyaim között nyomot keresek, ami Annára utal, bármit, ami bizonyítaná, hogy ő nem csupán az elmém szüleménye. Sajnos a szoba feltűnően hallgatagnak bizonyul. Egy levéltárcán kívül, melyben pár font lapul, az egyedüli kezembe akadó személyes tárgy egy aranszínű dombornyomott meghívó, melynek előlapján a meghívottak listája szerepel, hátoldalán pedig, elegáns kézírással, egy üzenet.

Lord és Lady Hardcastle tisztelettel meghívja Önt egy álarcosbálba, hogy megünnepeljék lányuk, Evelyn hazatérését Párizsból. Az eseményre a Blackheath házban kerül sor, szeptember második hétvégéjén. Mivel Blackheath távol eső birtok, vendégeink a közeli faluból, Abberlyből juthatnak el hintón a házhoz.

A meghívó egy bizonyos „doktor Sebastian Bell”-nek van címezve, és beletelik pár másodpercbe, hogy belássam, ez az én nevem. A házigazda korábban már említette ezt, de a nyugtalanság csak most fog el, hogy írásban látom a nevem, a foglalkozásommal egyetemben. Egyáltalán nem érzem magam Sebastiannak, orvosnak pedig főképp nem.

Kényszeredetten elmosolyodom.

Kíváncsi vagyok, hogy hány betegem maradna hűséges hozzám, ha a sztetoszkópot sem tudnám használni.

A meghívót végül visszateszem a fiókba, majd kezembe veszem az éjjeliszekrényen heverő, sokat forgatott Bibliát, és belelapozok. Látom, hogy egész bekezdések vannak aláhúzva,

szavak vannak pirossal bekarikázva, de bármennyire is töröm a fejem, értelmet nem találok bennük. Eredetileg abban bíz-
tam, hogy ajánlást vagy levelet találok benne elrejtve, de ez
a szentírás efféle bölcsességgel nem szolgál. Aztán a tenye-
rembe veszem, és esetlenül imádkozni próbálok, hátha sikerül
felszítanom a bennem szunnyadó hit tüzét, de az egész igyeke-
zetet ostobaságnak érzem. Úgy tűnik, az emlékeimmal együtt
a vallásom is cserbenhagyott.

Következhet a ruhásszekrény. Jóllehet a ruhák zsebeiből
semmi nem kerül elő, a halomnyi takaró alatt utazóládát fede-
zek fel. Gyönyörűséges régi darab, az ütött-kopott bőrt meg-
fakult vaspántok tartják egyben, a tartalmát erős csuklós pánt
zárja el a kíváncsi szemek elől. Egy névjegyen londoni címet
látok – minden bizonnyal az enyémet –, emléket azonban nem
tudok hozzá kapcsolni.

Leveszem a zakóm, majd a nehéz ládát kihúzom a csupasz
padlóra; a tartalma minden egyes rántásnál hangosan csörög.
Az izgatott morgásból, amely akkor hagyja el számat, mikor
megnyomom a pánt gombját, csalódott nyögés lesz, miután
rájövök, hogy az átkozott szerkezet kulcsra van zárva. Hiába
rángatom meg kétszer is a fedelet, nem hajlandó megadni ma-
gát. Így hát megint átkutatom a fiókokat és a tálalószekrényt,
sőt még az ágy alá is bekémlelek, de ott csak patkánymérget és
pormacsakákat látok.

Kulcsnak se híre, se hamva.

Egyedül a kád környékét nem néztem még át, úgyhogy
megszállottként megkerülöm a spanyolfalat, majd kis híján ki-
ugrom a bőromból, mikor felfedezem a túloldalon ólálkodó vad
tekintetű teremtményt.

Aztán rájövök, hogy csak tükörbe néztem.

A vad tekintetű teremtmény legalább annyira zavarban van
ettől a felfedezéstől, mint én.

Bizonytalan léptekkel közelebb megyek, és először nyílik
alkalmam arra, hogy szemügyre vegyem saját magam. Ahogy
múlnak a percek, úgy leszek egyre csalódottabb. Elnézve ezt

a reszkető, ijedt alakot, rádöbbenek, hogy elvárásaim voltak magammal kapcsolatban. Arra már nem emlékszem, hogy magasabbat, alacsonyabbat, vékonyabbat vagy kövérebbet reméltem, de az biztos, hogy nem egy ilyen jelentéktelen figurát. A hajam barna, a szemem szintúgy, markáns vonásokról jóformán nem is beszélhetünk. Teljesen átlagos vagyok, akivel az Úr a hézagokat szokta kitölteni.

Hamar megcsömörlöm a saját tükörképemtől, és folytatom az utazóláda kulcsának keresését. Ám a spanyolfal mögött, leszámítva néhány piperecikket és egy kancsó vizet, nincs semmi. Úgy tűnik, bárki voltam is korábban, mielőtt eltűntem az erdőben, gondosan elpakoltam magam után. Már éppen kiszakadna belőlem egy csalódott kiáltás, amikor kopogást hallok az ajtó felől. Öt erőteljes kopogás elég ahhoz, hogy kirajzolódjon egy egész személyiség.

– Odabent van, Sebastian? – kérdezi egy barátságatlan hang. – Az orvos vagyok, Richard Acker. Megkértek, hogy nézzek be magához.

Kinyitom az ajtót, és tekintélyes őszülő bajusszal találom szembe magam. Rendkívüli látvány, ahogy a két végével kunyorodva túlnyúlik az arcon, amelyhez amúgy szorosan kötődik. A mögötte álló férfi a hatvanas éveiben jár, feje tökéletesen kopasz, orra vaskos, szeme vérekes. Konyakillatot áraszt, de egyzersmind vidámságot, mintha az ital minden cseppje mosolygva ment volna le a torkán.

– Uramisten, maga rettenetesen néz ki! – tör elő belőle. – És ezt mint orvos mondom.

Kihasználva pillanatnyi zavaromat, elrobog mellettem, majd fekete orvosi táskáját hanyagul az ágyra dobja, és alaposan körbenéz a szobában. Érdeklődését leginkább az utazóláda kelti fel.

– Régen nekem is volt egy ilyenem – mondja elgondolkodva, és gyengéden végigsimít a fedélen. – Ugye, ez Lavolaille? Egyszer sem hagyott cserben, mikor a sereggel megjártam keletet.

Azt mondják, az ember ne bízson a franciákban, de nem tudom, mire mentem volna a ládájuk nélkül.

Kíváncsiságból belerúg egyet, de a fájdalomtól eltorzul az arca, mikor a lába visszapattan a makacs bőrről.

– Gondolom, téglákat tart benne – mondja, majd fejével kérdőn felém int, mintha egy ilyen megjegyzésre létezne értelmes válasz.

– A helyzet az, hogy be van zárva – hebegem.

– És nem találja a kulcsot?

– Ami azt illeti... nem. Nézze, Acker doktor, én...

– Szólitson nyugodtan Dickie-nek, mint mindenki más – vág a szavamba, miközben az ablakhoz lép, és kinéz. – Őszintén szólva, sosem kedveltem ezt a becézést, de úgy tűnik, nem tudok szabadulni tőle. Daniel mesélte, hogy milyen balszerencse érte magát.

– Daniel? – kérdezek vissza. Kétségbeesetten kapaszkodom a beszélgetés fonalába, pedig érzem, hogy egyre távolodik tőlem.

– Coleridge. A fickó, aki ma reggel megtalálta magát.

– Vagy úgy.

Dickie doktor le sem tagadhatná, mennyire zavarban van.

– Ez amnézia, jól gondolom? De aggodalomra semmi ok, a háborúban jó néhány ilyen esettel találkoztam, és akár akarta a páciens, akár nem, egy-két nap után mindig visszajöttek az emlékek.

Az utazóládához tessékel, és int, hogy üljek rá. Aztán előrehajtja a fejem, és egy hentes gyengédségével megvizsgálja. Miközben nekem a fájdalomtól megrándul az arcom, ő mulatságosnak talál valamit.

– Bizony, egy szép nap dudor van itt hátul. – Aztán elgondolkodva elhallgat. – Valószínűleg valamikor az este folyamán beverhette a fejét. Gondolom, akkor felejtett el mindent. Más tünete nincs? Nem fáj a feje, nincs hányingere?

– Hallani szoktam egy hangot – mondom, bár kissé szégyellem ezt bevallani.

– Egy hangot?

– Igen, a fejemben. Azt hiszem, a saját hangom az, csak éppen bizonyos dolgokban nagyon határozott.

– Értem – dünnyögi eltöprengve. – És ez a hang... mit szokott mondani?

– Leginkább tanácsokat ad, néha pedig megjegyzéseket tesz arra, amit éppen csinálok.

Dickie mögöttem járkál, s közben a bajuszát simogatja.

– És ezek a tanácsok... hogy is fogalmazzak... mind tisztességesek? Semmi erőszak, semmi romlottság nincs bennük?

– Jaj, dehogy! – tiltakozom. A feltételezést is bántónak tartom.

– Egyébként most is hallja?

– Nem.

– Akkor ez fejsérülés, semmi más – mondja mutatóját a levegőbe emelve. – Ami azt illeti, ez elég gyakori. Valaki beveri a fejét, mire mindenféle furcsaságot tapasztal magán. Illatokat lát, zajokat érez, hangokat hall. Egy-két nap alatt mindig elmúlik, kivételes esetben egy hónap alatt.

– Egy hónap alatt? – kiáltok fel, és ültömben az orvos felé fordulok. – Hogyan fogok ilyen állapotban egy hónapig létezni? Nem kellene inkább kórházba mennem?

– Isten ments, a kórházak rémes helyek! – feleli riadtan. – Azokban minden sarkon betegség és halál ólálkodik, a páciensek egymást fertőzik meg. Ha rám hallgat, inkább elmegy sétálni, átnézi a poggyászát, és beszélget a barátaival. A tegnap esti vacsoránál láttam, hogy maguk Michael Hardcastle-lel megittak egy üveg bort, vagy inkább többet. Mindenesetre pompás este volt. Ő biztosan tudna segíteni, és higgye el, amint visszatérnek az emlékek, a hang is elmúlik. – Rövid szünet után hozzáteszi: – Engem jobban aggaszt a karja.

Beszélgetésünket kopogás szakítja félbe. Dickie hamarabb ajtót nyit, mint hogy tiltakozhatnék. Daniel komornyikja az, az ígért vasalt ruhával. Az orvos a bizonytalanságomat látva elveszi tőle, majd miután int neki, hogy távozhat, a ruhát az ágyra teríti.

– Hol is tartottunk? – kérdezi aztán. – Ó, igen, a karjánál!

Követem a tekintetét, és látom, hogy a vérfoltos ingujjamat nézi. Aztán minden előzmény nélkül feljebb húzza a karomon, és csúnya, néhol húsig hatoló vágásnyomok villannak elő. Úgy tűnik, hiába kezdtek behegedni, a legutóbbi erőfeszítéseim nem tettek jót nekik.

Dickie egyenként behajlítja merev ujjaimat, majd a táskájából barna üvegcsét és kötszert vesz elő. Előbb megtisztítja a sebeket, aztán jóddal kezeli őket.

– Sebastian, ezek késsel ejtett vágások – mondja aggodalmasan. Már nyoma sincs a korábbi jókedvének. – És elég frissek. Úgy képezem, a karjával védte magát valakivel szemben.

Cseppentőcsövet vesz elő a táskájából, és vadul csapdosni kezdi vele az arca elé emelt karját. Rögtönzött előadását olyan hitelesnek találom, hogy kiráz tőle a hideg.

– Az estével kapcsolatban emlékszik valamire? – kérdezi aztán, miközben felszisszenek, olyan erővel ragadja meg a karom. – Bármire?

Gondolataimat a kimaradt órák felé terelem. Amikor magamhoz tértem, azt hittem, hogy mindent elfelejtettem, de már belátom, tévedtem. Érzem, hogy az emlékek csupán karnyújtásnyira vannak tőlem. Akár a letakart bútoroknak egy sötét szobában, ezeknek is van súlya és alakja. Mindössze arról van szó, hogy nem találom a lámpát, amellyel megvilágíthatnám őket.

Válaszképpen csak sóhajtok, és megrázom a fejem.

– Semmi lényegesre – felelem. – Ma reggel viszont láttam, amikor...

– Meggyilkoltak egy nőt – szakít félbe az orvos. – Tudom, Daniel már mesélte.

Minden szavát kétely járja át, ennek ellenére tiltakozás nélkül beköti a karomat.

– A rendőrséget mindenesetre haladéktalanul értesítenie kell – folytatja aztán. – Bárki tette is ezt, komoly sérülést akart okozni magának.

Végül begyűjti a táskáját az ágyról, és sután kezét fog velem.

– Ez a helyzet stratégiai visszavonulást követel meg, fiam – mondja. – Beszéljen az istállómasterrel, hogy gondoskodjon a maga visszaútvjáról a faluba, onnan pedig már riaszthatja a rendőröket. Addig is, jobban teszi, ha nyitva tartja a szemét. Ezen a hétvégén húsz embert látnak vendégül Blackheathben, és a mai álarcosbálra további harminc érkezik. A többségüktől nem áll távol az ilyesmi, és ha magára haragította őket, akkor azt ajánlom, legyen óvatos – mondja a fejét rázva.

Azzal kimegy a szobából, én pedig sietve kiveszem a kulcsot a tálalószekrényből, hogy becsukjam utána az ajtót, remegő kezem azonban többször is elvétí a lyukat.

Egy órával ezelőtt még úgy gondoltam, hogy egy gyilkos játékszere vagyok csupán, egy megkínzott, de fizikai fenyegetéstől mentes lélek. Miután emberek vettek körül, kellő biztonságban éreztem magam ahhoz, hogy ragaszkodjam Anna holttestének megkereséséhez, ezzel együtt pedig a gyilkos előkerítéséhez. Csakhogy a helyzet azóta változott. Kiderült, hogy valaki az életemre tört, és nem áll szándékomban addig maradni ezen a helyen, amíg az elkövető újra próbálkozik. A holtak nem követelhetnek semmit az élőkön. Ha tartozom is Annának, azt később kell majd megfizetnem. Amint a társalgóban sikerül beszélnem Daniellel, megfogadva Dickie tanácsát, elintézem, hogy hintón visszavigyenek a faluba.

Legfőbb ideje, hogy hazamenjek.

4.

Miközben hamar megszabadulok a testemet borító sár- és falevélrétegtől, a víz túlfolyik a kád szélén. Aztán anyajegyeket, sebeket keresve átvizsgálom pirosra dörzsölt bőrömet, hátha valamelyikről eszembe jut egy emlék. Húsz perc múlva a földszinten kellene lennem, mégsem tudok többet Annáról, mint amikor felkapaszkodtam Blackheath lépcsőjén. Nem elég, hogy amikor azt hittem, segíthetem a keresést, akkor elmém-ben állandóan falakba ütköztem, de most már ott tartok, hogy tudatlanságom veszélybe sodorhatja az egész próbálkozást.

Mire befejezem a fürdést, a sötét víz tökéletesen tükrözi a lelkiállapotomat. Elcsigázottan megtörölközöm, majd végignézek a komornyik által hátrahagyott vasalt ruhán. Választását eleinte túl hivatalosnak érzem, de amikor alternatívát keresve benézek a szekrénybe, nyomban megértem, miért volt kényszerhelyzetben. Bell ruhátára – őszintén szólva, azóta sem békéltem meg azzal, hogy én vagyok ő – egyforma öltönyökből, két szmokingból, vadászruházból, egy tucat ingből és egy-két mellényből áll. Szürkében és feketében váltják egymást, egy látszólag jelentéktelen élet unalmas formaruháiként. Számomra a reggeli történések leghihetlenebb epizódja az, hogy ez az ember bárkit is erőszakra sarkallt.

Hamar felöltözöm, ám annyira ideges vagyok, hogy egy mély lélegzetvétel és határozott unszolás szükséges ahhoz, hogy az ajtóhoz lépjek. Indulás előtt ösztönösen is meg akarom tölteni a zsebeimet, de amikor a tálalószekrénybe nyúlok, kezem hasztalanul keres bármit is. Olyan tárgyakat próbálok magamhoz venni, amelyek már nincsenek ott, amelyekre már nem is emlékszem. Ez bizonyára Bell szokása, az engem kísértő korábbi életem egyik öröksége, mégis olyan erősnek bizo-

nyul, hogy egészen furcsán érzem magam, amiért üres kézzel távozom. Sajnos az erdőből egyedül azt az átkozott iránytűt hoztam magammal, de most azt sem látom sehol. Gondolom, magával vitte az én szamaritánusom, akit Dickie doktor Daniel Coleridge-ként azonosított.

Nyugtalanság lesz rajtam úrrá, amikor kilépek a folyosóra. Kizárólag a reggeli emlékekre támaszkodhatom, és még azoknak sem vagyok tökéletesen az ura.

Egy elhaladó szolgálólány megmutatja, hogy merre találok a társalgót. Kiderül, hogy az étkezőterem távolabbik végében van, egy-két ajtónyira attól a márvány előcsarnoktól, ahol ma reggel beléptem a házba. Nyomasztó helyiség, a sötét fabútorokkal és bíborszínű függönyökkel egy nagy koporsóra emlékeztet. A kandallóban izzó szén füstöt okád a levegőbe. Tucatnyian gyűltek már össze, és habár az egyik asztal roskadásig van hideg étellel, a vendégek többsége vagy valamelyik bőr karosszékekben üldögél, vagy az ólomrácsos ablakoknál áll, és gyászosan bámulja a rémisztő időjárást, mialatt egy lekvárfoltos kötényt viselő szolgálólány szerényen sűrög-forog, és szennyes tányérokat, üres poharakat pakol egy ezüsttálcára, amelyet már így is alig bír el. A sarokban lévő fortepianoéhoz testes férfi fészkelte be magát, és valami szemérmetlen dalt játszik, bár a jó ízlést kizárólag az előadásmódjával sérti. Senki nem törődik vele, pedig ő mindent megtesz azért, hogy magára irányítsa a figyelmet.

Dél körül lehet, Danielt viszont sehol nem látom. Azzal foglalom el magam, hogy szemügyre veszem az italszekrényben sorakozó palackokat, noha fogalmam sincs, hogy melyikben milyen ital van, vagy hogy mit szoktam inni. Végül valami barna színű lötytyöt töltök magamnak, majd a többi vendég felé fordulok, hátha felismerem valamelyiküket. Ha köztük van az, aki a karomon látható sérüléseket okozta, akkor az arcára lesz írva, hogy épen és egészségesen lát viszont. Az már más kérdés, hogyha elárulja magát, az elmém el fogja-e titkolni előlem a személyazonosságát. Természetesen abból indulok ki, hogy

valamiképpen különbséget tud tenni köztük. Szinte mindegyik férfi vadászöltönyt hord, harsány és kerek képű, míg a nők visszafogott szoknyát, vászoninget és kardigánt viselnek. Lármás férjeikkel ellentétben ők elfojtott hangon társalognak, és a szemük sarkából engem mustrálnak. Mintha valami egzotikus madár volnék, úgy méregetnek. Reakciójuk fölöttébb nyugtalanító, mindazonáltal érthető, azt hiszem. Daniel mégsem tehetette fel úgy a kérdéseit, hogy ne hozta volna szóba az állapotomat. Úgyhogy akár tetszik, akár nem, én is része lettem az ő szórakoztatásuknak.

Italomat kortyolgatva azzal próbálom lekötni magam, hogy belehallgatok a körülöttem zajló beszélgetésekbe. Az érzést leginkább ahhoz tudnám hasonlítani, mint amikor a fejem egy rózsabokorba dugom. A társaság egyik fele siránkozik, a másik maga a célpontja a siránkozásnak. Panaszkodnak a szállásra, az ételekre, a személyzet hanyagságára, a birtok elszigeteltségére, vagy éppen arra, hogy nem saját hintón jöhettek (bár isten tudja, hogyan találtak volna ide). Leginkább amiatt bosszankodnak, hogy Lady Hardcastle még nem fogadta őket, pedig sokan közülük már tegnap este megérkeztek. Úgy hallom, személyes sértésnek veszik a mulasztást.

– Elnézést, Ted! – szabadkozik a szolgálólány, amikor megpróbál elhaladni egy az ötvenes éveiben járó, széles mellkasú, ritkuló vörös hajú, napbarnított férfi mellett. Vaskos testen, melyet nem sok választ el a hajastól, feszül a vadászöltöny, csillogó kék szeme beragyogja az arcát.

– Ted? – csattan fel dühösen a férfi, és olyan erővel ragadja meg a szolgálólány csuklóját, hogy az fájdalmasan felszisszen. – Mi a jó fenét képzelsz, kivel beszélsz, Lucy? Neked én már Mr. Stanwin vagyok. Én már nem a cselédszinten poshadok.

A szolgálólány riadtan bólint, majd segítséget remélve ránc néz. Senki nem mozdul, még a zongora is elhallgat. Ráébredek, hogy itt mindenki retteg ettől a férfitől. Szégyellem, de én sem vagyok kivétel. Kővé dermedve, lesütött szemmel figyelem

a szóváltást, és remélem, hogy a férfi durvaságának nem én leszek az újabb célpontja.

– Engedd el a lányt, Ted! – csattan fel az ajtóból Daniel Coleridge.

Hangja kemény, barátságtalan. Ez nem marad következmények nélkül, üzeni vele.

Akár egy ló, úgy fújtat Stanwin, és összeszűkül szemmel méregeti Danielt. Nincsenek egy súlycsoportban. Stanwin zömök, erős testalkatú, és tájékozódik a dühtől. Mégis megállásra készíti, ahogy Daniel ott áll zsebre dugott kézzel, oldalra biccentett fejjel. Stanwin talán attól tart, hogy keresztülrobg rajta a vonat, amelyre Daniel látszólag vár.

A falióra összeszedi minden bátorságát, és hangosan üt egyet.

Stanwin mérgesen elengedi a szolgálólányt, majd kifelé menet még odavet valamit Danielnek. Kár, hogy nem értem.

A társalgó nagyot sóhajt, a zongora ott folytatja, ahol abba hagyta, a hősies falióra pedig úgy ketyeg tovább, mintha semmi nem történt volna.

Kerülve Daniel fürkésző tekintetét, az ablakhoz lépek, és elmerülök a saját tükörképemben. Megvetést látok az arcomon, a jellemem újabb hibái miatt érzett méla undort. Előbb hagytam, hogy az erdőben meggyilkoljanak valakit, most pedig ez. Vajon hány igazságtalanságot fogok még tétlenül végignézni, mielőtt elég bátorságom lesz ahhoz, hogy közbelépjek?

Daniel úgy tűnik fel mögöttem, akár egy szellem.

– Bell! – szólít meg halkán, vállamra téve a kezét. – Elröbölhetek egy percre?

Mialatt szégyenkezve, lehajtott fejjel követem Danielt a dolgozószobába, úgy érzem, hogy minden szempár rám tapad. A szomszédban még sötétebb van, mint a társalgóban, mivel az ólomkeretes ablakokat eltakarja az elhanyagolt borostyán, azt a kevés fényt pedig, ami az üvegen keresztül beszűrődik, a falakat borító olajfestmények szívják magukba. Az íróasztalt úgy rendezték el, hogy onnan a pázsitra nyíljon kilátás.

Látszik, hogy nemrég használták, a töltőtoll vége ugyanis egy darab itatópapírra csöpög, míg mellette papírvágó kés hever. El sem tudom képzelni, hogy milyen levelek születhetnek egy ilyen nyomasztó környezetben.

A szemközti sarokban, közel a szobába nyíló másik ajtóhoz, vadászöltönyt viselő tanácstalan fiatalember néz bele egy gramofon tölcserébe. Nyilvánvalóan nem érti, hogy a forgó hanglemez miért nem tölti meg zenével a helyiséget.

– Eltölt egy szemesztert Cambridge-ben, és máris azt hiszi magáról, hogy ő Isambard Kingdom Brunel – viccelődik a híres mérnökkel Daniel, mire a merengő fiatalember felpillant. Nem lehet több huszonnégyszáz évesnél, a haja sötét, és beesett vonásaival olyan benyomást kelt, mintha arcát üveglapnak nyomná. Amint észrevesz, szélesen elmosolyodik, és a fiúból előbújik a férfi.

– Belly, te átkozott briganti, hát előkerültél! – mondja, majd egyszerre szorítja meg a kezem és veregeti meg a hátam. Mintha csak egy gyengéd satu szorításába kerültem volna, úgy érzem magam.

Aztán bizakodva az arcomat fürkészi, majd amikor látja, hogy nem ismerem fel, zöld szeme összeszűkül.

– Szóval igaz, amit beszélnek, hogy semmire nem emlékszel – dűnnyögi, gyors pillantást vetve Danielre. – Te világ mázlistája! Gyere, keressük meg az italszekrényt, hadd mutassalak be a másnaposságnak!

– Úgy látszik, Blackheathben gyorsan terjednek a hírek – jegyzem meg.

– Az unalom kitűnő táptalaj – mondja a fiatalember. – Amúgy Michael Hardcastle-nek hívnak. Régi cimborák vagyunk, bár azt hiszem, pontosabb, ha úgy fogalmazok, újeletű ismerősök.

Csalódást egyáltalán nem hallok kicsendülni a megjegyzéséből. Sokkal inkább viccesnek találja. Noha először találkozunk, az már most világos, hogy Michael Hardcastle-t alapvetően bármivel jókedvre lehet deríteni.

– Michael a tegnap esti vacsoránál melletted ült – magyarázza Daniel, miközben, átvéve Michael szerepét, a gramofont vizsgálja. – És most, hogy jobban belegondolok, valószínűleg ezért mentél ki levegőzni, és verted be aztán a fejed.

– Ne vess már, Belly! Reméljük, egyszer majd mond valami vicceset is – gúnyolódik Michael.

Ösztönösen az én válaszomra várnak, ennek hiányában azonban megtörik a pillanat varázsa. Amióta magamhoz tértem, először érzem azt, hogy jó lenne visszatérni a régi énemhez. Jó lenne, ha emlékeznék ezekre az emberekre, ha visszakapnám a barátságukat. Arcuk az én szomorúságomat tükrözik, és a kínos csend mély árkot ás közénk. Abban a reményben, hogy visszahozhatok valamit a köztünk lévő korábbi bizalomból, felhajtom az ingujjamat, hogy megmutassam a karomat borító kötést, melyet kezd átítatni a vér.

– Bárcsak annyi történt volna, hogy bevertem a fejem – sóhajtok. – Dickie doktor szerint tegnap este valaki rám támadt.

– Édes öregem! – szörnyülködik Daniel.

– Amiatt az átkozott üzenet miatt, ugye? – bosszankodik Michael, miközben a sérüléseimet vizsgálja.

– Mi az ördögről beszélsz, Hardcastle? – kérdezi felvont szemöldökkel Daniel. – Azt akarod mondani, hogy te tudsz valamit? Akkor miért nem mondtad eddig?

– Mert sokat nem tudok mondani – feleli Michael félszegen, cipője orrát belefúrva a vastag szőnyegbe. – Az ötödik üveg bornál jártunk, mikor az egyik szolgálólány megjelent az asztalunknál egy üzenettel. Aztán már csak arra kaptam fel a fejem, hogy Belly kiment magát, majd próbálja megfejteni, hogy melyik irányba nyílik az ajtó. – Szégyenkezve rám néz. – Felajánlottam, hogy elkísérlek, de te ragaszkodtál hozzá, hogy egyedül menj. Azt hittem, valami nőcskével találkozol, úgyhogy nem erőltettem a dolgot, de aztán mostanáig nem is láttalak.

– Mi állt az üzenetben? – kérdezem.

– Mivel nem láttam, gőzöm sincs, édes öregem.

– Na, és emlékszel a szolgálólányra, aki az üzenetet hozta? Vagy arra, hogy Bell emlegetett volna valami Annát? – faggatja Daniel.

Michael vállat von, és látszólag az emlékeiben kutat.

– Annát? Sajnálom, de semmit nem mond a neve. Ami pedig a szolgálólányt illeti... – Arcát felfújja, majd elnyújtva kipréseli magából a levegőt. – Fekete ruhát és fehér kötényt viselt. Az isten áldjon meg, Coleridge, légy megértőbb! Te is tudod, hogy több tucatnyian vannak. Hogyan emlékezhetnék mind-egyikre?

Tanácsstalan tekintettel ránk néz, amit Daniel megvető fejcsoválással fogad.

– Ne aggódj, öregfiú, a végére járunk ennek a rejtélynek! – fordul felém, és megszorítja a vállam. – És már tudom is, hogyan.

Blackheath falon lógó bekeretezett térképéhez irányít. Mérnöki gonddal készült rajz, bár esőcsepptől foltos, a szélén pedig sárgul, mindazonáltal gyönyörűen adja vissza a házat és a földet. Blackheath, mint kiderül, hatalmas birtok. Nyugatra a családi temető található, keletre az istállók, míg a tóhoz, melynek partján csónakház áll, gyalogösvény vezet. A közvetlenül a faluba irányuló kocsitutat leszámítva mindenütt erdő van. Megerősítést nyert tehát, amit az emeleti ablakból már megállapítottam: mi fölöttébb egyedül vagyunk a fák között.

Lúdbőrös leszek a gondolatól.

Annához hasonlóan nekem is el kellett volna tűnnöm ezen az óriási területen. Úgy tűnik, a saját síromat keresem.

Daniel rám néz, amikor feltűnik neki, hogy milyen csendben vagyok.

– Magányos egy hely, nem igaz? – jegyzi meg, és ezüsttárcából cigarettaszálat ütöget elő. Aztán hanyagul a szájába teszi, és öngyújtót keresve átkutatja a zsebeit.

– Apám még akkor vásárolta, amikor befellegzett a politikai karrierjének – meséli Michael, mialatt meggyújtja Daniel cigarettáját, majd magának is elvesz egy szálat. – Az öregem

kitalálta, hogy földbirtokos lesz belőle. Aztán nem teljesen úgy alakultak a dolgok, ahogy azt remélte.

Kérdőn felvonom szemöldököm.

– Az egyik kertészünk, egy Charlie Carver nevű fickó megölte a bátyámat – magyarázza kimért hangon Michael, mintha csak egy lóverseny eredményeit sorolná.

Megijedek magamtól, hogy képes voltam elfelejteni egy ilyen tragédiát.

– Rettentően sajnálom... ez egész biztosan... – szabadkozom hebegve.

– Szörnyen régen történt – szakít félbe Michael, cseppnyi türelmetlenséggel a hangjában. – Ami azt illeti, tizenkilenc éve. Akkor én még csak ötéves voltam, és őszintén szólva, alig emlékszem valamire.

– Szemben a bulvársajtó nagy részével – mutat rá Daniel. – Carver és egy másik fickó megvadult az ivászatból, és a tó közelében elkapta Thomast. Előbb kis híján vízbe fojtották, majd késsel elvágta a torkát. Thomas hétéves lehetett. A futva érkező Ted Stanwin egy vadászpuskával elhajtotta őket, de Thomas akkor már halott volt.

– Stanwin? – kérdezek vissza, bár a döbbenettől szinte szóhoz sem jutok. – Az a fickó, aki olyan faragatlanul viselkedett az ebédnél?

– A helyedben én nem hangoztatnám ezt – tanácsolja Daniel.

– Az öreg Stanwinről nagylelkűen gondoskodtak a szüleim – mondja Michael. – Thomas halálakor még egyszerű vadőr volt, de aztán apám halála jeléül neki adományozta az egyik afrikai ültetvényünket, és a fickó megcsinálta a szerencséjét.

– Mi lett a gyilkosok sorsa? – érdeklődöm.

– Carvert felakasztották – feleli Daniel, a szőnyegre szórva a hamut. – A rendőrség a gyilkossághoz használt kést, vagy egy tucát konyakosüveggel együtt, az ő házában találta meg, a padlódeszkák alatt. A társa sohasem került elő. Stanwin azt mondta, hogy eltalálta őt a puskájával, de a helyi kórházban

lőtt sebbel senki nem jelentkezett be, Carver pedig nem volt hajlandó feladni őt. Lord és Lady Hardcastle azon a hétvégén társasági összejövetelt rendezett, úgyhogy akár az egyik vendég is lehetett, a család viszont váltig állította, hogy senki nem ismerte Carvert.

– Különös ügy – jegyzi meg tompa hangon Michael. Arcki-fejezése ugyanolyan komor, mint az ablakokat árnyékba borító felhők.

– A bűntársa tehát még mindig szabadrábbon van? – kérdezem, és a hideg futkos a hátamon. Tizenkilenc évvel ezelőtt és ma reggel is gyilkosság történt ezen a birtokon. Nem hiszem, hogy ez a véletlen műve volna.

– Gondolom, benned is felmerült a kérdés, hogy mi végett van a rendőrség – sóhajt Daniel, majd elhallgat.

Michaelt keresem a tekintetemmel, s látom, hogy a társalgót bámulja. A szomszédos helyiség lassan kiürül, amint a vendégek, folytatva a beszélgetéseket, elindulnak az előcsarnokhoz. Még én is hallom a csípős megjegyzéseket, amelyek az épület romos állapotától kezdve Lord Hardcastle iszákosságán át Evelyn Hardcastle fagyos modoráig mindenféle témát érintenek. Szegény Michael! El sem tudom képzelni, hogy milyen érzés lehet, ha az ember családját a saját otthonában teszik ilyen nyilvánvalóan nevetségessé.

– De nem azért jöttünk, hogy régi történetekkel traktáljunk – töri meg a csendet Daniel. – Kérdezősködtem Annával kapcsolatban, és sajnos nincsenek jó híreim.

– Senki nem hallott róla?

– Még ilyen nevű vendég vagy személyzet sincsen – feleli Michael. – Ráadásul a jelenlévők közül senki nem tűnt el.

Tiltakozásra nyitom a számat, Michael azonban feltartott kézzel belém fojtja a szót.

– Sohasem hagyod, hogy befejezzem, Belly. Igaz, hogy keresőcsapatot nem tudok összetrombitálni, de a fiúkkal tíz perc múlva vadászni indulunk. Ha nagyjából meg tudnád mutatni, hogy hol tértél magadhoz ma reggel, akkor gondom lesz rá,

hogy abba az irányba menjünk, és nyitott szemmel járjunk. Mivel tizenöten megyünk, jó esély van rá, hogy valamit csak észre fogunk venni.

Hála tölti el szívemet.

– Köszönöm, Michael!

A cigarettafüstön keresztül rám mosolyog.

– Eddig nem olyanak ismertelek, mint aki túljátssza a szerepét. El sem tudom képzelni, hogy mi vitt most rá, Belly.

Eleget téve a kérdésnek, a térképre összpontosítok, pedig fogalmam sincs, hogy hol láttam Annát. A gyilkos arra biztatott, hogy menjek keletnek, míg az erdő a Blackheath ház bejáratánál vetett ki magából, de arra már nem emlékszem, hogy mennyit kellett gyalogolnom, vagy hogy honnan indultam. Végül nagyot sóhajtok, és miközben Daniel és Michael a vállamnál állva figyel, a gondviselésre bízva magam, mutatóujjam hegyével az üveglap egyik pontjára mutatok.

Michael az állát vakarva bólint.

– Meg fogom mondani a fiúknak – ígéri, majd végigmér. – Te addig öltözz át! Hamarosan indulunk.

– Én nem megyek – mondom szégyentől elhaló hangon. – Nekem muszáj még... én most képtelen lennék...

Michael kínosan fészeng.

– Ugyan, ne csináld már...

– Gondolkodj, Michael! – vág a szavába Daniel, a vállamra téve a kezét. – Te is látod, mi történt vele! Szegény Bell alig menekült meg az erdőből. Ugyan miért akarna visszamenni oda?

Aztán megenyhül a hangja.

– Cseppet se aggódj, Bell! Előkerítjük neked azt a lányt meg a fickót, aki megölte őt. A sorsuk most már a mi kezünkben van. Te pedig, már amennyire lehet, tartsd távol magad ettől az egésztől.

5.

Abáronyfüggönyök takarásában az ólomkeretes ablaknál állok. Látom, hogy Michael, elvegyülve a többi férfi között, a kociúton várakozik. Vastag kabátjukban, lehajtott csövű vadászpuskájukkal a karjukban nevetgélve társalognak, lélegzetük párafelhőként kavargat körülöttük. Kiszabadultak a ház fogságából, előttük a kegyetlenkedés, és majdhogynem esendőnek látszanak.

Daniel szavai vigasztalók voltak ugyan, de feloldozást nem remélhetek tőlük. Nekem köztük lenne a helyem, hogy megkeressem annak a nőnek a holttestét, akit képtelen voltam megvédeni. Én azonban a megfutamodást választottam. Így aztán legalább annak a szégyenét el kell viselnem, hogy végignézem, amint ők nélkülem távoznak.

Kutyák haladnak el az ablakom alatt, a megfeszülő pórázok elárulják, hogy a gazdáik alig bírnak velük. Miután a két társaság egyesül, a pázsiton keresztül az erdőnek éppen arra a területére indulnak, amelyet még én mutattam meg Danielnek. Barátomat sehol nem látom; gondolom, ő majd később csatlakozik hozzájuk.

Megvárom, amíg az utolsó vadászt is elnyeli az erdő, majd visszafordulok a falon lógó térképhez. Ha hinni lehet annak, amit látok, az istállók nincsenek messze a háztól. Az istállómestert nyilvánvalóan ott kell keresnem. Ő majd gondoskodik róla, hogy hintón visszavigyen a faluba, onnan pedig vonattal hazautazom.

A társalgó felé fordulva arra leszek figyelmes, hogy az ajtót ember nagyságú fekete varjú állja el.

A szívem majd kiugrik a helyéről, én pedig a bőrömből, egyenesen neki a közeli tálalószekrénynek, mire családi fényképek és egyéb kacatok zuhannak zörögve a földre.

– Nem kell megijednie – szólal meg a teremtmény, félig előlépve a homályból.

Nem egy madár az, hanem egy középkori pestisdoktornak öltözött férfi. Amit én tollnak hittem, az fekete nagykabát, a csőr pedig a közeli petróleumlámpa fényében megcsillanó porcelán álarc. Feltételezem, hogy a ma esti álarcosbálra szánta, bár akkor sem értem, hogy miért vesz fel valaki a nap közepén egy ilyen vérfagyasztó jelmezt.

– Akkor is rám ijesztett – mondom a szívemhez kapva. Kínomban nevetek, és próbálok szabadulni az ijedtségtől. Ő közben oldalra biccenti a fejét, és úgy méreget, mintha nyájtól elkóborolt állat volnék.

– Mivel érkezett ide? – kérdezi.

– Parancsol?

– Amikor magához tért, melyik szó hagyta el először az ajkát?

– Ismerjük mi egymást? – kérdezem, és az ajtónyíláson keresztül a társalgót fürkészem, hátha felbukkan egy másik vendég is. Sajnos kettesben maradunk, és szorongva ráébredek, hogy a férfinak szinte biztosan ez volt a szándéka.

– Én ismerem magát – feleli. – Most érje be ennyivel. Nos, mi volt az a szó?

– Nem akarja levenni a maszkot, hogy szemtől szemben beszélgessünk? – vetem fel.

– Bell doktor, a maszkom miatt kell a legkevesbé aggódnia – közli. – Inkább válaszoljon a kérdésemre!

Noha szavaiban eddig semmi fenyegető nem volt, a porcelán úgy torzítja a hangját, hogy minden mondatát mély, állatias morgás kíséri.

– Anna – árulom el, miközben kezem a combomra csúsztatom, hogy nyugalomra bírjam izgága lábam.

– Az kár – sóhajtja.

– Maga netán ismeri őt? – kérdezem reménykedve. – Mert itt, a házban még csak nem is hallottak róla.

– Meglepődnék, ha hallottak volna róla – legyint kesztyűs kezével. Aztán benyúl a kabátjába, aranyozott zsebórát húz elő, és az időt látva bosszankodik egy sort. – Nekünk rövidesen dolgunk lesz egymással, de ma biztosan nem... addig nem, amíg ilyen állapotban van. Később még találkozunk, amikor már kicsit tisztábban lát. Addig is azt tanácsolom, ismerje meg jobban Blackheatht és a többi vendéget. És addig élvezze a vendégséget, doktor, amíg lehet, mert az inas előbb-utóbb meg fogja találni magát.

– Miféle inas? – kérdezek vissza, aztán megszólal bennem a vészharag. – Netán ő felel Anna haláláért? Vagy a karomon lévő sérülésekért?

– Azt módfelett kétlem – feleli a pestisdoktor. – Az inas nem fog megelégedni azzal, hogy a maga karján ejt sebeket.

Mögöttem puffanás hallatszik, mire az éles hang irányába kapom a fejem. Az ablakot kisebb vérfolt piszkítja be, az alatta lévő gyomos, hervadt virágágyásban egy madár vívja haláltusáját. Szegény pára, bizonyára nekirepült az üvegnek. Hirtelen megijedek, hogy szánalmat érzek egy állat iránt, sőt az elpazarolt élet láttán könnycsepp égeti a szemem. Megfogadom, hogy mielőtt bármi mást csinálnék, eltemetem a pórul járt madarat, de ahogy megfordulok, hogy kimentsem magam rejtélyes vendégemnél, látom, hogy már távozott.

A kezemre pillantok; olyan szorosan zárom ökömbé, hogy körmeim belevájnak a tenyerembe.

– Tehát az inas – dűnnyögöm magam elé.

Sem nevet, sem arcot nem tudok hozzá kapcsolni, az általa keltett érzés viszont félreérthetetlen. Valamiért rettegett ettől az embertől.

Végül a félelem az, ami az íróasztalhoz terel, a korábban látott papírkéshez. Lehet, hogy kicsi, de ahhoz elég éles, hogy megvágjam vele a hüvelykujjam. Miután elállítom a vérzést, zsebre dugom az alkalmi fegyvert. Elégségesnek nem nevez-

ném, de arra alkalmas, hogy ne zárkózzak be teljesen ebbe a dolgozószobába.

Árnyalatnyival magabiztosabban visszaindulok a szobámba. Blackheath a vendégek nélkül, akik csak elvonják a figyelmet az épülettől, csupán egy szomorú romhalmaz. A lenyűgöző előcsarnok kivételével az általam látogatott összes helyiség dohos, az omladozó falakat vastagon penész borítja. A sarkokba patkánymérget szórtak, és ahová a szolgálólányok nem érnek fel, ott mindenütt áll a por. A szőnyegek foszlottak, a bútorok karcosak, az üveges szekrények mocskos ablakai mögött zsírfoltos ezüst étkészletek sorakoznak. Annak ellenére is hiányzik a vendégek beszélgetésének moraja, hogy mindannyian kellemtelen ember benyomását keltik. Hiszen ők töltik meg élettel azokat a tereket, amelyeket máskülönben a gyászos csend uralna. Blackheathbe kizárólag akkor költözik élet, ha emberek lakják. Nélkülük csak egy nyomasztó düledék, amely a megváltó bontóbrigádokra vár.

A szobámból összeszedem a kabátomat és az esernyőmet, majd kimegyek a szabadba, ahol az eső hangosan kopog a talajon, a levegőt pedig rothadó avar szaga tölti meg. Mivel nem tudom, hogy melyik ablaknak repült neki a madár, az épület szélét követem, míg meg nem találok a tetemet. Alkalmi ásómmal, a papírvágó késsel sekély sírba földelem el, ám közben a kesztyűm teljesen átázik.

Máris vacogok, és azon töröm a fejem, hogy merre menjek tovább. A térképről tudom, hogy az istállókhöz vezető macskaköves utat a pázsitnál kell keresni. Megtehetném, hogy átvágok a füves területen, ehhez azonban másik cipőt kellett volna vennem. Így hát a biztos megoldást választom, és addig megyek a murvás kocsuiúton, amíg balkézről fel nem tűnik a macskaköves út. Nem lep meg, hogy gyalázatos állapotban van. A követeket felforgatták a közeli fák gyökerei, az elhanyagolt ágak tolvaj kézként lógnak be fölé. Azóta sem hagy nyugodni a pestisdoktornak öltözött férfival való találkozásom, úgyhogy a papírvágó késsel a kezemben indulok tovább. Nem akarom elveszíteni az

egyensúlyom, mivel attól félek, hogy valaki meglepne az erdőből. Fogalmam sincs, hogy miben mesterkedik a pestisdoktor, vagy hogy miért viseli ezt a maskarát, de a figyelmeztetései még mindig a fülemben csengenek.

Valaki megölte Annát, majd a zsebembe csúsztatott egy iránytűt. Kétlem, hogy ugyanaz az ember támadt rám tegnap este, aki ma reggel megmentett, és még ezzel az inassal is meg kell küzdenem. Vajon ki lehettem korábban, hogy ennyi embert magamra haragítottam?

A macskaköves út végén vörös téglából emelt boltíves kapu fogad, a közepén lévő óra üveglapja be van törve. Azon túl udvar terül el, melyet istállók és melléképületek határolnak. A vályúk tele vannak zabbal, az időjárás viszontagságai miatt zöld ponyvával letakart hintók szorosan egymás mellett várakoznak.

Egyedül a lovak hiányoznak.

Úgy nézem, minden istálló üres.

– Halló! – kiáltom el magam bátortalanul. Hangom hiába ver visszhangot az udvaron, válasz nem érkezik.

A közeli kunyhó kéményéből fekete füst szökik az ég felé. Mivel az ajtót nyitva találom, oda is hangosan beköszönök. Érdekes, hogy senki nincs otthon, a kandallóban ugyanis ég a tűz, az asztalra pedig zabkása és pirítós van kikészítve. Aztán leveszem átnedvesedett kesztyűmet, és a tűz fölötti edénytartóra akasztom, abban bízva, hogy a hazafelé vezető úton kevésbé lesz kellemetlen viselet.

Mutatóujjamat az ételhez érintve megállapítom, hogy még langyos, vagyis nem olyan régen került az asztalra. Látok egy nyerges is, mellette bőrdarabot, ami félbehagyott javításról árulkodik. Egyedül arra tudok gondolni, hogy bárki lakik is itt, halaszthatatlan ügyben el kellett mennie, én pedig fontolóra veszem, hogy megvárom. Kellemetlen hajléknak nem nevezném, viszont a levegő izzó szén füstjétől terhes, és mindenütt fénymáz és lószőr szagát érezni. Aggodalomra inkább a kunyhó elszigeteltsége ad okot. Amíg ki nem derítettem, hogy ki támadt rám tegnap éjszaka, Blackheathben mindenkit gyanúsítottként

kell kezelnem, még az istálló mestert is. Vele sem akarok egyedül találkozni, akármennyire is elkerülhetetlen.

Az ajtón, szöggel odaerősítve, szolgálati beosztás lóg, mellette zsinórra erősített ceruza. Leveszem a papírt, hogy a hátoldalán megüzenjem az istálló mesternek, kérek egy hintót a faluba, csak hogy oda valaki már írt egy üzenetet.

Semmiképpen se hagyja el Blackheatht, mert ezen nem csak az Ön élete múlik. Találkozunk a családi temető mauzóleumánál este 10 óra után 20 perccel, ott majd mindent megmagyarázok. És a kesztyűjéről se feledkezzon meg, nehogy megégjen a tűzön.

*Szeretettel:
Anna*

Orromat füst szaga tölti meg, mire a kandalló felé fordulok, és látom, hogy a kesztyűm már perzselődik. Gyorsan leveszem az edénytartótól, és rátaposok, nehogy megégjen. Aztán elkerekedett szemmel, torkomban dobogó szívvel körbenézek a kunyhóban, hátha valamiféle magyarázatot találok erre a tréfára.

Miért nem kérdezed meg Annától, hogy mikor találkoztok ma este?

– Mert a saját szememmel láttam, hogy meghalt! – csattanok fel az üres kunyhóban, de azonnal el is szégyellem magam.

Végül összeszedem a bátorságom, és még egyszer elolvasom az üzenetet, de a megoldáshoz nem kerülök közelebb. Ha Anna valóban túlélte a támadást, akkor kegyetlen teremtésnek kell lennie, hogy ilyen tréfát űzzön velem. Ám valószínűbbnek tartom, hogy miután a házban híre ment a tegnapi éjszakai pokoljárásomnak, valaki úgy döntött, hogy megtréfál. Végtére is, mi másért akarna valaki ilyen hátborzongató helyen és lehetetlen időpontban találkozni velem?

Elképzelhető, hogy ez a valaki jövőmondónak sem utolsó?

– Mivel rémes az idő, bárki megjósolhatta, hogy amint ideérek, meg fogom szárítani a kesztyűmet.

A kunyhó udvarias hallgatóság, de ez az érvelés még a saját fülemnek is elkeseredett. Az üzenetet majdnem ugyanilyen elkeseredetten akarom kétségbe vonni. Hibás jellemem újabb megnyilvánulása, hogy azért, hogy tiszta lelkiismerettel elhagyhassam a birtokot, örömmel lemondanék a reményről, hogy Anna még életben van.

Rémesen érzem magam, miközben visszaveszem a megperzselődött kesztyűt. Gondolkodnom kell, és ehhez a séta tökéletes segítőtárs.

Az istállók mögött elhanyagolt kifutót találok. A fű a derekamig ér, a korlátok olyan rossz állapotban vannak, hogy csak a gondviselés tartja őket egyben. A túloldalon, egy esernyő alatt két alak bújik össze. Egymásba karolva, könnyedén mozognak, mintha láthatatlan úton sétálnának. Isten tudja, hogyan vettek észre, mindenesetre egyikük üdvözlésképpen integet nekem. Mielőtt elnyelné őket az erdő félhomálya, még visszaintegetek, és egy múltó pillanatra úgy érzem, hogy távoli rokonok vagyunk.

Aztán leteszem a kezem, és meghozom a döntést.

Korábban azzal nyugtattam magam, hogy egy halott nő nem követelhet rajtam semmit, és ezért is éreztem úgy, hogy szabadon távozhatok a birtokról. Tudom, hogy gyáva érvelés, de legalább volt benne igazság.

Ha viszont Anna életben van, akkor erre már nem hivatkozhatom.

Ma reggel már cserbenhagytam őt, és emiatt azóta is emésztetem magam. Most kaptam egy újabb esélyt, és nem tehetem meg, hogy megint hátat fordítok neki. Kötelességem segíteni neki, ha veszélyben van az élete. Ha ez nem elegendő indok arra, hogy itt maradjak, akkor nem érdemlem meg az életet, amelynek elvesztésétől amúgy rettegek. Bármilyen történjen is, nekem este 10 óra után 20 perccel a temetőben kell lennem.